

TEKST JAKOB NIELSEN

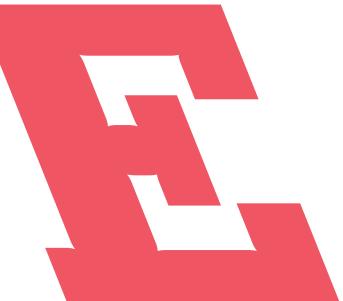
FOTO LUKAS RENLUND

HUN BLEV TRÆT AF AT VENTE PÅ REVOLUTIONEN

Hun er en mediestjerne, men skyr medierne. Hun har kæmpet for revolutionen, men er tryghedsnarkoman. Hun var ræverød rebel, men arbejdede hos McDonald's. Nu er hun socialdemokratisk folketingskandidat, men mener det samme, som hun altid har ment. **Pernille Rosenkrantz-Theil** er et omvandrende paradoks

FTER AT HAVE interviewet Pernille Rosenkrantz-Theil nogle timer ved spisebordet i min lejlighed på Vesterbro tilbyder jeg at følge hende hen til hendes bil, som hun har parkeret et stykke nede ad Gammel Kongevej. Da vi nærmer os den store, grønne Citroën, fanger hendes blik en papirlap, som en parkeringsvagt har sat under vinduesviskeren.

– Ahr, det er den tredje bøde på ingen tid, sukker hun.

Men et sted inde bag ærgrelsen er det, som man også spører en smule tilfredshed med situationen. Det viser sig, at der er tale om et mønster. Hun fortæller, at det ikke er mere end et par dage siden, at hun modtog en tilsvarende parkeringsafgift, da hun var på Fyn for at blive kåret som ny socialdemokratisk folketingskandidat i Odenses anden kreds. Men Pernille Rosenkrantz-Theil lod bøden sidde på forruden og kørte hjem. Blæsten tog den, da hun kørte over Storebæltsbroen, forklarer hun.

Pernille Rosenkrantz-Theil betragter undrende den nye bøde, for denne gang *har* hun jo løst parkeringsbillet. Vi læser parkeringsvagten skriblerier på bagsiden: Hun er fældet på reglen om at parkere mindre end 10 meter fra et vejkryds. Der er to, højst tre meter hen til, hvor Stenosgade løber ud i Gammel Kongevej.

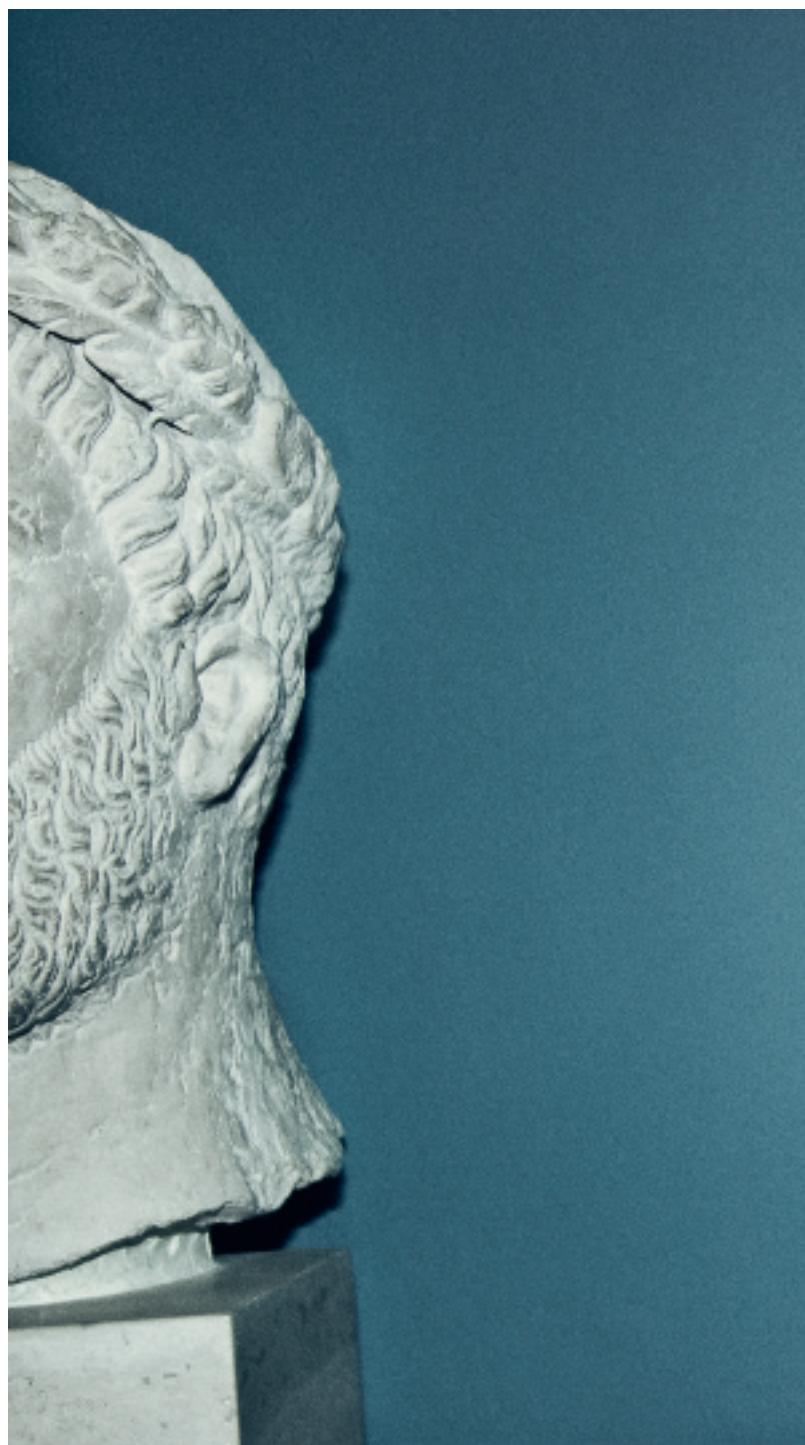
– Det dér, siger hun og kigger forurettet i retning af sidegaden, det er sgu da ikke noget vejkryds!

Reaktionen er ganske typisk for Pernille Rosenkrantz-Theil, der gennem sin foreløbige politiske karriere ikke har været bleg for at sætte spørgsmålstegn ved autoriteter eller god skik og orden.

Første gang, jeg talte med Pernille Rosenkrantz-Theil, var en tirsdag i marts 2003, da den daværende statsminister tilkendegav, at Danmark skulle i krig i Irak. Netop som Anders Fogh Rasmussen havde orienteret Udenrigspolitisk Nævn om den historiske og kontroversielle beslutning, blev han overfaldet af en ung mand med kasket, der slyngede rød maling i ansigtet på ham.

– Du har blod på hænderne! skreg fyren igen og igen, mens han blev tvunget i gulvet af en livvagt.

Senere samme dag stod vi en flok journalister foran Folketingssalen og ventede på Pernille Rosenkrantz-Theil. Aktivisten havde båret et gæsteskilt til Christiansborg med hendes navn på. Havde hun tænkt sig at tage afstand fra sin gæsts aktion? Da hun endelig dukkede op,

sagde hun, at i betragtning af 'hvor mange civile der kommer til at dø på grund af regeringens beslutning', kunne hun 'godt forstå, at folk er pissesure over det, der sker'.

Udtalelsen indbragte Pernille Rosenkrantz-Theil en skideballe fra partifællerne i Enhedslisten, der ligesom alle de øvrige medlemmer af Folketinget fordømte aktionen. Men hun gav sig ikke. I stedet betegnede hun handlingen som 'sjov' og tilføjede, at det lige så godt kunne have været hende, der havde gjort det.

Holdningerne er de samme

Siden har meget forandret sig. De danske soldater er ude af Irak, og Pernille Rosenkrantz-Theil har stiftet familie og forladt Folketinget. Og nu er rebellen altså socialdemokrat. Men hendes grundholdninger er

de samme. Hun er stadig modstander af EU, 24-års-reglen, skattestop-pet og krigen i Afghanistan – også selvom det hele er stik imod officiel socialdemokratisk politik.

– Jeg har skiftet parti, ikke holdninger, som hun erklærede, da hun løste partibog til Socialdemokraterne i december sidste år.

Da hun i Danmarks Radios P1 blev spurgt, hvad der var forskellen på hendes eget partiskifte og folketingsmedlem Karen Jespersens lange træk fra Venstresocialisterne over Socialdemokraterne til Venstre, var svarets indbyggede logik den samme: Hvor Karen Jespersen var gået 'efter magten', havde Rosenkrantz-Theil selv blot 'søgt indflydelse'.

I Socialdemokraternes folketingsgruppe har flere svært ved at få øje på forskellen.

Derfor hænger der også stadig et rungende 'hvorfor?' i luften og →

venter på at blive besvaret. Har Pernille Rosenkrantz-Theil valgt magelighed og magt frem for principper? Har hun offret klassekampen for sin egen karriere? Er hun i virkeligheden – som Socialdemokraternes uddannelsesordfører Christine Antorini sydende af raseri skrev i et indlæg i Politiken – repræsentant for en helt ny slags parti: 'Mig-partiet'? Pernille Rosenkrantz-Theil afslutter vores første interview med en slags svar:

– Det er ikke for at være arrogant og påstå, at nu ved jeg bare, hvad det vil sige at være socialdemokrat. Det handler mere om, at jeg med tiden har opdaget, hvor latterlig lille en forskel, der er på Enhedslisten og Socialdemokratiet. Forskellene handler mest om strategiske ting, ikke om indhold.

Så er den ikke længere – i første omgang. For når Pernille Rosenkrantz-Theil sætter punktum i en sætning, skal man lige trække vejret dybt og tage sig sammen for at åbne diskussionen igen. Hun taler med en selvsikkerhed og en autoritet, som man sjældent møder hos folk på 32 år. Når det handler om politik, tager hun kontrollen over samtalen.

Sådan er det også, når man som repræsentant for pressen møder hende. Pernille Rosenkrantz-Theil stiller gerne op, men hun stiller betingelser i et omfang, som man sjældent oplever hos medievante politikere i hendes generation. Derfor finder interviewet sted hjemme hos journalisten. Pernille Rosenkrantz-Theils egen ejerlejlighed på Frederiksberg er lukket land, ligesom hun heller ikke vil have, at man ringer til hendes familie.

Men hvorfor er hun egentlig så bange for pressen? Pernille Rosenkrantz-Theil nævner nogle episoder, hvor sladderbladene er gået for tæt på hendes privatliv, og så minder hun om balladen om den røde maling i 2003.

– Da blev jeg mødt af en mur af aggressive journalister, og de havde eddermame taget stilling på forhånd, siger hun.

Måske er det bare ikke hver dag, journalisterne på Christiansborg oplever et folketingsmedlem, der sår tvivl om, hvorvidt man skal overholde loven?

– Det var jeg da ikke i tvivl om ... at man ikke skulle.

Sportspige i Korsør

Hvis man skal beskrive Pernille Rosenkrantz-Theils barndom med ét ord, er tryghed nok det mest præcise. Begge forældrene var lærere, og familien boede i et parcelhus i Korsør. Pernille er den mellemste af tre søskende – hun har en ældre bror og en yngre søster. Når børnene kom hjem fra skole, var der altid en voksen.

Hendes forældre var oven i købet den type voksne, som de andre unger godt kunne lide. De arbejdede begge på Skolen ved Noret, som Pernille gik på, og da hun senere begyndte i ungdomsklubben i kælderen under skolen, arbejdede hendes far såmænd også dér.

For mange mennesker i Korsør var 1990erne ikke særlig trygge. Det var årtiet, hvor Storebæltsbroen kom. Pludselig var byen bare et skilt, som biler og tog passerede i høj fart. Med færgerne forsvandt også megen industri, og måske mistede Korsør noget af sin sjæl som gammel havneby og købstad. Det er sådan en udvikling, der godt kan efterlade tabere på det forladte færgeleje, og deromkring mødte Pernille Rosenkrantz-Theil en del af sine barndomsvänner.

Det var et miljø med både hårde stoffer og våben i omløb, og engang var der en af vennerne, der skød sig. Pernille Rosenkrantz-Theil hang ud med sit slæng i årevis, men havde alligevel nok retningssans til at styre uden om det rigtigt farlige.

I stedet dyrkede hun masser af sport. Hun elskede fodbold, der var mål i haven, og hun havde en plakat med Frank Arnesen hængende på sit værelse. Pernille Rosenkrantz-Theil svømmede også, hendes specialitet var ryggsvømning, og hun var landsmester nogle gange, men alligevel ikke den allerbedste. I 7. klasse skiftede hun til volleyball.

– Jeg deltog for at vinde. Jeg har altid grinet lidt ad det der med, at vi bare er her for at have det sjovt.

Til gengæld var volleyball mere socialt end svømning, og hun kunne godt lide holdsportsaspektet.

– Vi havde det hyggeligt, og det er nok den eneste pigegruppe, jeg nogensinde har været en del af. Ellers har de fleste af mine venner altid været mænd.

Politisk aktiv ved et uheld

Pernille Rosenkrantz-Theil har ikke gjort sin universitetsuddannelse færdig, og hun regner ikke med, at det sker. Hun bryder sig ikke om skolesystemets snærende rammer.

– Jeg røvkedede mig i skolen. Klasseundervisning er noget af det kedeligste, jeg ved, i hele verden.

I folkeskolen var hun en af dem, der ofte endte uden for døren. Hun spillede kort i timerne, snakkede med sidemanden og havde sin opmærksomhed alle andre steder end oppe på tavlen.

– Jeg havde nemt ved tingene, men meget svært ved at se, hvad jeg skulle bruge det til. Matematik gav først mening for mig, da jeg fik statistik på universitetet.

Omvendt kunne hun blive voldsomt irriteret, hvis læreren ikke var ordentlig forberedt.

Da hun kom i gymnasiet i Slagelse, skete der noget. Ved et uheld blev hun valgt som elevrepræsentant – det skete ved lodtrækning – og pludselig fandt hun en sag, der gav mening for hende, nemlig kampen for ordnede forhold. Hendes gamle venner, der røg hash og varude på skrammer, blev afløst af åbenmundede gymnasiekammerater, der interesserede sig for politik.

– Det politiske miljø havde lidt af det samme som Korsørs hårde →

Jeg røvkedede mig i skolen. Klasseundervisning er noget af det kedeligste, jeg ved, i hele verden.

Det var et vanvittigt projekt at flytte hjemmefra. Jeg kunne jo ikke engang vaske mit eget tøj.

ungdomsmiljø: Noget at være sammen om. Og stemningen i det gamle slæng var blevet alt for hårdkogt til mig, siger hun.

Hønseaktionen

Kort tid efter hun begyndte i gymnasiet, var Pernille Rosenkrantz-Theil fuldstændig opslugt af at arbejde i det venstreorienterede miljø i Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS). Hun fandt hurtigt ud af, at hun havde et talent: Hun kunne flytte folks holdninger. Dels fordi hun var veltalende, dels fordi hun altid satte sig grundigt ind i detaljerne. Fx læste hun flerårsaftalerne på uddannelsesområdet igennem fra ende til anden.

Pernille Rosenkrantz-Theil farvede håret, og ringene i ørerne fik selskab af én i næsen. I løbet af 2. g var hun blevet så træt af at bo i Korsør, at der skulle ske noget nyt. I forvejen tilbragte hun megen tid på DGS' kontor i København, så hun kunne lige så godt rykke dertil. Hendes forældre stillede én betingelse: Hun måtte gerne flytte hjemmefra, men kun hvis hun kunne forsørge sig selv.

– Det var et vanvittigt projekt at flytte hjemmefra. Jeg kunne jo ikke engang vaske mit eget tøj.

Men hun fik et arbejde – af alle steder på McDonald's.

– McDonald's havde røvgode lønninger, siger Pernille Rosenkrantz-Theil og skynder sig at tilføje, at familierestauranten lige havde tegnet overenskomst, da hun begyndte:

– Ellers havde jeg ikke taget det.

Bestyreren af den multinationale fastfoodkædes filial i Scala over for Tivoli stillede to krav til hende. For det første skulle hun have en ren straffeattest, og for det andet skulle hun tage ringene ud og skjule sit røde hår under en hat i arbejdstiden. Pernille Rosenkrantz-Theil opfyldte begge dele, og på den måde kunne hun flytte ind i en lille lejlighed i Istedgade, hvor hun levede af pandekager den første uge.

Men det var stadig det politiske arbejde, der optog hende. Og nu fik hun og nogle andre medlemmer af Fælleselevrådene i Storkøbenhavn en fantastisk idé til en aktion, der skulle sikre masser af omtale: Planen omfattede to høns, der blev smuglet ind på Christiansborg i en sports-taske, og midt under en debat om folkeskolen slap Pernille Rosenkrantz-Theil og to andre piger fjerkræne løs. Det handlede ikke om at skræmme nogen, men om at få opmærksomhed. Det lykkedes. Pigerne blev anholdt og kørt til stationen, hvor de blev afhørt af en politimand ved navn Per Larsen. Det viste sig, at han og Pernille Rosenkrantz-Theil havde det til fælles, at de begge to var lidt bange for høns. I de følgende uger optrådte Pernille Rosenkrantz-Theil på forsiden af aviserne, og hun var gæst i tidens vigtigste tv-show, 'Eleva2ren'.

– Det var pissegodt pressearbejde, som hun selv udtrykker det.

Det eneste problem var, at hendes straffeattest ikke længere var ren – og dermed var jobbet på McDonald's i fare. Men bestyreren henlagde sagen med en gensidig aftale om, at Pernille Rosenkrantz-Theil ikke længere måtte fremstille McChicken-burgere.

Lige, hvad vi trænger til

Pernille Rosenkrantz-Theil er blevet en efterspurgt foredragsholder. Hun kan bookes gennem flere professionelle bureauer, og man kan vælge fra en bred palet af emner: Der er foredraget om stress med udgangspunkt i hendes egne erfaringer; der er et andet om sundhed og moderne livsstilssygdomme og et tredje om at skabe og pleje et personligt netværk. Temaerne passer til tiden – og de tilpasses tiden. Som nu den række af foredrag, hun har holdt sammen med Per Larsen, der i mellemtiden er blevet landskendt chefpolitiinspektør.

En søndag i marts så jeg dem underholde en større forsamling borgere i Helsingør med deres holdninger til bandekrigen i København. De er et pudsigt par, men på en måde klæder de hinanden og har mere til fælles end hønseskæk, blandt andet en uendelig strøm af bandeord, når de taler. Men det mest interessante er alligevel det, der skete efter selve debatmødet.

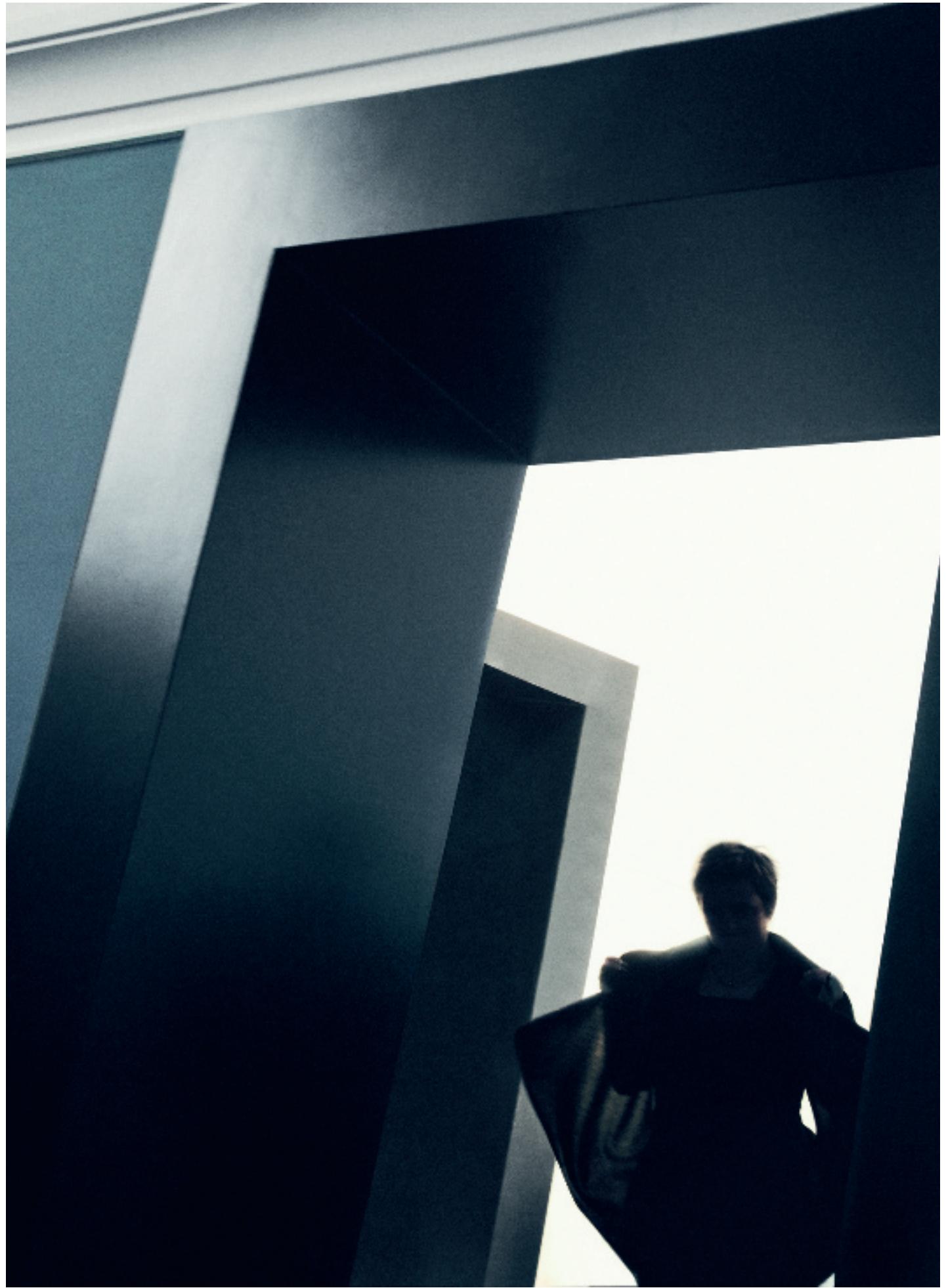
En mand sidst i 50erne nærmer sig forsigtigt Pernille Rosenkrantz-Theil. Maven buler godt ud over bukserne, og med selerne uden på skorten ligner han prototypen på en god gammeldags socialdemokrat. Det er han også – og tillige aktiv i den lokale boligforening i Herlev.

– Jeg vil bare sige, at jeg er så glad for, at du har meldt dig ind hos os, siger han til sin nye partifælle og fortsætter begejstret:

– Du er i klasse med Aksel Larsen og Stauning – de helt store. Du er lige, hvad vi trænger til!

Pernille Rosenkrantz-Theil takker. Men hun rødmær ikke. Hun lægger jævnligt øre til den slags, når hun møder det socialdemokratiske bagland, og det gør hun tit. Det er én af grundene til, at hun føler sig så godt hjemme i sit nye parti, selvom hun blev køligt modtaget af partiets ledelse på Christiansborg. Det er, som om Pernille Rosenkrantz-Theil i høj grad appellerer til en målgruppe, der er i samme aldersklasse som Per Larsen og manden med selerne. Hun kan godt lide at fortælle om, hvor enig hun ofte var med Socialdemokraterne, mens hun sad i Folketinget for Enhedslisten. Når hun gør det, er det typisk også mænd et godt stykke over de 50, hun hiver frem. Navne som tidligere skatte- og erhvervsminister Ole Stavåd og forhenværende trafikminister Jakob Buksti går igen.

Da Pernille Rosenkrantz-Theil blev medlem af Folketinget i no- →

TAK TIL NY CARLSBERG GLYPTOTEK // STYLING ANNESTINE BAE

Jeg havde ikke så høje tanker om Helle Thorning-Schmidt til at begynde med.

vember 2001 gik det op for hende, at den nye regering med Venstre og Konervative støttet af Dansk Folkeparti virkelig gjorde en forskel.

– Jeg havde ellers været én af dem, der sagde, at det var hip som hap, om det var den ene eller den anden, der sad ved magten, siger hun.

Efter det politiske jordskred mod højre ved valget i 2001, etablerede Pernille Rosenkrantz-Theil sig hurtigt som en af oppositionens profiler.

– Jeg stillede mig selv frem i forreste linje. Jeg blev finansordfører, for så havde jeg en undskyldning for at udtale mig om alt i hele verden.

Når Pernille Rosenkrantz-Theil taler om sin tid som finansordfører, bruger hun ofte udtrykket 'min finanslov'. Hun tøver ikke med at slå fast, at hun i sin egen finanslov med lethed fandt 120 milliarder kroner, der blev brugt helt åndssvagt. Da jeg gør hende opmærksom på, at hun hele tiden siger 'min finanslov', bliver hun for en gangs skyld lidt befippet. Men det går hurtigt over.

– Jo, det var fandme mit udspil. Det var og er kernen i det, jeg mener, skal laves om i det her samfund.

Pernille Rosenkrantz-Theil havde imidlertid ikke gjort sig det klart, hvor meget det tærer at være frontfigur og at være et partis ansigt udadtil. Ved valget i 2005 blev hun genvalgt, men hun røg direkte ind i en opslidende valgkamp efter at have deltaget i hjælpearbejdet efter tsunamien i Asien. Allerede på det tidspunkt vidste hun, at hun havde brug for en pause, men det kunne bare ikke blive nu.

– Jeg var lang tid om at erkende, at det var galt, siger hun.

Til sidst blev Pernille Rosenkrantz-Theil alvorligt syg af stress, og omsider tog hun orlov. Den lange pause førte til overvejelser om hendes egen fremtid. Hun havde hele tiden vidst, at hun kun ville sidde to perioder, så ved valget i 2007 genopstillede hun ikke. Hun fulgte valgkampen fra sidenlinjen, men blandede sig også i den hidsige interne debat i partiet om den muslimske kandidat Asmaa Abdol-Hamid. Efter en heftig mediastorm besluttede et flertal i partiet på et ekstraordinært årsmøde at sende den kontroversielle Asmaa Abdol-Hamid så langt ned ad listen, at hun med sikkerhed ikke ville blive valgt.

Pernille Rosenkrantz-Theil ved skolestart i 1983

Ung, rød rebel i 1997

Pernille Rosenkrantz-Theil var rasende. Nogle måneder senere gav hun vreden frit løb i et indlæg på sin blog. Hun mente, at partiet havde svigtet ved at undergrave Asmaa, og at det var dårlige målinger, der havde givet partifællerne kolde fødder. Hun sluttede indlægget af med at pege på nogle ting, der efter hendes mening altid havde været særligt og prisværdigt ved Enhedslisten. Første punkt lød: 'Vores taburetter er ikke vigtigere end vores politik'.

Tanken havde efterhånden strejfet Pernille Rosenkrantz-Theil nogle gange – at hun måske hørte hjemme hos Socialdemokraterne. I mellemtíden var hun også blevet nær veninde med Socialdemokraternes socialordfører, Mette Frederiksen. De to jævnaldrende politikere svingede så godt med hinanden, at Pernille Rosenkrantz-Theil ligefrem flyttede sit universitetsstudium til Aalborg, så de kunne skrive bachelorgave sammen.

Derfor kan man også sagtens finde socialdemokrater på Christiansborg, der ser Pernille Rosenkrantz-Theils partimedlemskab som et led i den socialdemokratiske fløjkrig, der officielt er afblæst. Den ene fløj, som partiformand Helle Thorning-Schmidt tilhører, synes, at partiet skal henvende sig til middelklassen og tage hensyn til de svageste grupper. Den anden fløj, som Mette Frederiksen repræsenterer, mener, at partiet skal henvende sig til samfundets svageste grupper og tage hensyn til middelklassen. Sandheden om fløjkrigen er, at den er afsløst af en fælles erkendelse af, at fraktionerne var ved at slide partiet op med deres årelange opgør for åbent tæppe. Derfor indgik fløjene en fredsaftale i 2006, som standsede slagsmålene – men den gjorde ikke parterne mere enige om, hvad det vil sige at være socialdemokrat i dag. Den debat ligger og ulmer, indtil Helle Thorning-Schmidt stopper som formand.

Spinstyret vrøvl

Vi er i gang med den sidste samtale, inden artiklen skal skrives. Men det er, som om luften endnu ikke er blevet lukket ud af dette 'hvorfor'. Det står klart, at Pernille Rosenkrantz-Theil er målrettet, resultatorienteret og rundet af den småborgerlige middelklasse, og at hun har et stort behov for tryghed. Det er også tydeligt, at hun er umådeligt populær hos klassiske socialdemokrater af den gamle skole. Men det er nu svært at forstå, hvornår hun blev transmogriffet om fra at tilhøre

den røde revolutions fortrop til at være medlem af Helle Thorning-Schmidts socialdemokrati.

Du siger altså nej til at bedrive politik ud fra meningsmålinger?

– Ja.

Og nej til fløjkrige?

– Ja.

Nå, men velkommen til Socialdemokraterne ...

– Jeg havde ikke så høje tanker om Helle Thorning-Schmidt til at begynde med. Men man må give hende, at der er ro på bagsmækken. Hvornår har der sidst været fløjkrig?

Mange af dine nye partifæller frygter dig jo lidt. Eller meget, faktisk.

– Det kan jeg da godt forstå. Men den frygt er helt og aldeles ubegrundet. Jeg kan lide at lave politik, og jeg kræver at have så højt til loftet, at man kan skabe nye dagsordener. Jeg synes, det er på tide, at Socialdemokratiet begynder at bestemme, hvor skabet skal stå i pressemønster, frem for at pressen bestemmer, hvor skabet skal stå i Social-

Hvor meget jeg end gerne ville revolutionere det hele, så accepterer jeg, at det skal ske med brede forlig.

demokratiet. Lad os tage diskussionerne internt – det er jo sådan, man gør, når man har et kammeratskab.

Uanset om I klarer ørterne for lukkede døre, så er det et faktum, at du er uenig i store dele af partiets politik – udlandinge, skat, krig og EU.

– Det er simpelt hen den største gang spinstyrede vrøvl, bjæffer hun.

For en gangs skyld lader Pernille Rosenkrantz-Theil sig tirre. Hun lader til at blive oprigtig vred, når man antyder, at hun måske slet ikke er socialdemokrat. Hun udbygger defensiven:

– Har der måske nogensinde været enighed i Socialdemokraterne om forholdet til krig? Nej! Store dele af partiet er faktisk imod NATO. Ligesom mange er imod skattestoppet, 24-års-reglen og euroen. Punkt for punkt placerer jeg mig dér, hvor store dele af partiet befinner sig.

Det er så bare ikke dér, folketingsgruppen befinder sig.

– Det er fladpandet journalistik at stille tingene op på den måde. Jeg er helt ligeglad med NATO – det skulle have været nedlagt sammen

med Warszawa-pagten. EU er et område, jeg aldrig har arbejdet med. Og hvad angår skattestop og 24-års-reglen, er der en helt aktuel debat i partiet, hvor min holdning ligger inden for rammen af den løbende debat. Dér, hvor der er sket en stor forandring – også med mig – er i spørgsmålet om, hvor længe man skal blive siddende i forhandlingslokalet.

Du er begyndt at tro på kompromiset som koncept?

– Ja. Jeg er blevet træt af at sidde og vente på revolutionen. Det er kort og godt det, det handler om. Men det har også taget lang tid for mig, indrømmer hun.

– Jeg har fået det sådan, at det er nødvendigt både at indgå kompromiser internt og med de andre partier. Hvor meget jeg end gerne ville revolutionere det hele, så accepterer jeg, at det skal ske med brede forlig, så der er en vis tryghed for dem, det handler om. Så de kan stole på, at det hele ikke bliverændret igen i morgen. Det er den store forskel på Enhedslisten og Socialdemokratiet.

Det ændrer ikke ved, at mange socialdemokrater bliver provokerede, når du siger, at du melder dig ind for at ændre partiet – ikke omvendt?

– Det forstår jeg sgu godt.

Fortryder du, at du sagde det?

– Nej. Det er er sådan, jeg har det.

Hvad der også provokerer mange socialdemokrater er, at Pernille Rosenkrantz-Theil stadig ikke vil beklage handlingen med den røde maling den dag i 2003. Det viser sig dog, at hun faktisk ser anderledes på episoden i dag. Ikke mindst fordi hun selv har oplevet at blive truet. Lige fra harmløse drillerier på værtshuse, hvor folk har hældt øl ud over hende, til dødstrusler, der sendte gerningsmanden i fængsel. Derfor erkender hun nu, næsten, at malingkasterne var voldsmænd.

– Selvom jeg egentlig ikke selv opfatter det som vold, så må jeg tage bestik af, at så mange andre gør det. Jeg er blevet meget opmærksom på, hvornår folk føler sig truet.

På grund af dine egne oplevelser?

– Ja, selvfolgtlig. Jeg har haft en høj tærskel – måske på grund af det miljø, jeg kommer fra. Jeg har ikke tænkt så meget over, hvad folk ville opfatte som truende, og det var måske tankeløst. Dér har jeg fået lidt mere følsomhed.

Har det været svært at nå dertil?

– Næ, jeg har det ikke svært med at blive klogere.

Fortryder du din støtte til aktivisterne dengang?

– Det gør jeg egentlig ikke. Jeg synes, det er noget mærkeligt noget, at man skal gå rundt og fortryde. Men jeg står bare et andet sted.

Jakob Nielsen er politisk journalist på Politiken og forfatter til 'Helle for magten', en biografi om Helle Thorning-Schmidt.